

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: B. M.**, zastoupen Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou, se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 10. 2005, č. j. 56 Az 101/2005 - 26,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 11/2005 - 26 ze dne 10. 10. 2005, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1100/VL - 18 - ZA05 - 2005 ze dne 13. 7. 2005, jímž byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta stěžovatelova žádost o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném k datu rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti, resp. v doplnění provedeném jeho zástupkyní, namítá, že při zjišťování skutkového stavu před správním orgánem byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, což neučinil. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že krajský soud ve svém rozhodnutí dospěl

k závěru, že žalovaný měl dostatečné podklady pro posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žádosti stěžovatele o azyl. Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Krajskému soudu vytýká, že potvrdil rozhodnutí žalovaného i přesto, že jeho postup byl v rozporu s výše citovanými ustanoveními zákona. Krajský soud podle názoru stěžovatele řízení formalizoval do té míry, že se omezil pouze na zkoumání toho, zda je ve správním spisu několik listin, aniž se zabýval jejich obsahem.

Vedle toho podle názoru stěžovatele, ačkoliv dle shromážděných podkladů pro správní rozhodnutí bylo zřejmé, že v případě stěžovatele mohly být dány podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu, se žalovaný a posléze ani krajský soud touto eventualitou nezabýval, což bylo podle stěžovatele v rozporu s ustanovením § 3 odst. 3 a 4 a § 46 správního řádu.

Dále pak stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že důvody, které ho vedly k opuštění vlasti, jsou dostatečné pro udělení azylu z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu a vylučuje oprávněnost použití ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) ve svém případě. Namítá totiž, že žalovaný vedl ve správním řízení dokazování takovým směrem, aby byla vyloučena aplikace ustanovení § 12 zákona o azylu. Nadto podle názoru stěžovatele žalovaný, ale i soud, opomněl zhodnotit tu skutečnost, že bezmála každý uprchlík ve smyslu zákona o azylu odchází ze své země i z ekonomických důvodů, neboť je skutečností, že naprostá většina zemí, v nichž dochází k pronásledování z azylově relevantních důvodů, je zároveň skupinou zemí nízké hospodářské úrovně. Pokud pak jde o jeho konkrétní motivy opuštění země původu, stěžovatel uvedl, že jimi byla především skutečnost, že ho ukrajinské policejní orgány nebyly schopny ochránit před nebezpečím ze strany věřitelů, kteří kromě toho, že po něm vyžadovali lichvářské úroky, mu vyhrožovali fyzickým násilím. Přitom je podle stěžovatele obecně známa skutečnost, že na Ukrajině jsou policejní složky úzce provázány s podsvětím, a pokud stěžovatel v rámci správního řízení uvedl, že osoby, které ho ohrožují, se těší ochraně policistů, nebyla jeho tvrzení žalovaným ani soudem vyvrácena. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že kasační stížnost stěžovatele považuje za nedůvodnou, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i kasační stížností napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy. Proto i pro účely řízení o kasační stížnosti odkázal žalovaný na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Závěrem žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil následující: stěžovatel ve své žádosti o udělení azylu ze dne 16. 6. 2005 uvedl, že je národnosti ukrajinské, náboženského vyznání křesťanského, pravoslavného, že není a nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani jiné organizace, stejně jako jeho příbuzní. Jako důvod opuštění Ukrajiny uvedl, že měl finanční problémy. Vypůjčil si peníze na léčení rodičů. Peníze ve stanovené lhůtě nevrátil, nyní mu narůstají úroky. Vypůjčil si totiž 1000 USD na 15 % měsíční úrok. Uvedl, že do České republiky přicestoval, aby si vydělal peníze a vrátil dluh věřiteli. Dále také v žádosti uvedl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 5 let, azylovým řízením si tedy chce zlegalizovat pobyt na území České republiky.

Z obsahu protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu na území České republiky ze dne 11. 7. 2005 vyplývá, že stěžovatel blíže rozvedl důvody uvedené již v žádosti, tj. že ho kodochodu z Ukrajiny přivedly potíže s věřitelem. Uvedl, že si v prosinci 2003 vypůjčil peníze, 1000 USD. Za rok měl splatit 2500 USD, to se mu však nepovedlo. Věřitel mu nato začal vyhrožovat a vyhrožoval i jeho rodině. Na dotaz žalovaného, zda někdy věřitel přešel od vyhrůzek k činům, stěžovatel uvedl, že mu několikrát vysadil dveře od bytu (vždy v jeho nepřítomnosti). V bytě pak asi hledal peníze, neboť vše bylo rozházeno. Jednou se ztratily dvě kožené bundy. Tyto incidenty stěžovatel vždy ohlásil na policii. Policie provedla šetření na místě - sejmula otisky, zajistila stopy. Otisky věřitele tam nenašla, proto dospěla k závěru, že loupež spáchala neznámá osoba. Policie si věřitele také vždy pozvala na služebnu. Jenže on všechna vloupání popřel, takže mu nic neprokázali. Navíc začal stěžovateli volat a vyhrožovat, že mu vezme byt. I přes negativní výsledek policejního vyšetřování byl stěžovatel přesvědčen, že vloupání spáchal věřitel. Uvedl, že se domnívá, že měl zřejmě rukavice, proto nezanechal žádné otisky. Na otázku žalovaného, s jakým úmyslem přicestoval do České republiky, stěžovatel uvedl, že chtěl ochránit svůj život a životy členů své rodiny. Na dotaz žalovaného, proč potom ovšem rodinu nechal na Ukrajině, odpověděl, že dítě je v bezpečí u babičky, stejně tak jeho manželka. Chtěl prý nejdříve odjet sám a zjistit situaci, teprve později měl v úmyslu přestěhovat i rodinu. Na námitku žalovaného, že v žádosti uvedl, že do České republiky přijel, aby vydělal na dluh, tedy nikoliv aby ochránil svůj život, uvedl, že vydělání peněz bylo skutečně prvořadé. Chtěl vydělat peníze, ovšem také chtěl, aby rodina později do České republiky přijela za ním. Zjistil ovšem, že pokud chce pracovat na území České republiky, musí mít povolení. Policie České republiky ale dříve, než si je zajistil, zjistila, že nelegálně pobýval a pracoval na území České republiky, načež byl na 5 let vyhoštěn. Na závěr pohovoru připustil, že vstupem do azylového řízení sledoval legalizaci svého pobytu v České republice poté, kdy byl vyhoštěn.

Žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 13. 7. 2005 konstatoval, že se žádost o azyl podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, pokud žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. V průběhu správního řízení pak bylo podle žalovaného zjištěno, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu veden snahou o legalizaci pobytu na území České republiky, přičemž z vlasti odešel pro potíže s věřitelem. Dále žalovaný konstatoval, že výčet důvodů pro udělení azylu v ustanovení § 12 zákona o azylu je taxativní. Skutečnosti uváděné stěžovatelem - potíže se soukromou osobou - však podle žalovaného mezi azylově relevantní důvody nepatří. Bylo totiž zjištěno, že důvodem věřitelova jednání nebyla ani rasa stěžovatele, ani jeho náboženství, národnost, příslušnost k sociální skupině atd., ale jeho soukromý ekonomický zájem. Z podkladů zajištěných ve správním řízení pak žalovaný rovněž vyvodil, že se stěžovatel nenacházel v takové situaci, kdy by mu státní orgány odmítly pomoc. Závěrem s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003, uvedl, že institutu azylu rovněž nelze využívat k prosté legalizaci pobytu. Na základě všech uvedených okolností žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatelova žádost o azyl byla zjevně nedůvodnou ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že toto rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou, v níž jednak napadl nesoulad rozhodnutí žalovaného s podmínkami ustanovení § 16 zákona o azylu, jednak namítl, že rozhodnutí je v rozporu s čl. 1 a čl. 10 Ústavy. K námitce první stěžovatel uvedl, že nemůže souhlasit s výkladem žalovaného, že by neuváděl důvody svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12. Uvedl totiž v řízení, že má potíže s věřitelem a že se obává o život.

Vzhledem k tomu, že zákona o azylu v ustanovení § 2 odst. 6 definuje pronásledování jako ohrožení života a osobní svobody, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním, stěžovatel se domníval, že uvedl skutečnosti azylově velmi relevantní. Pokud jde o azylově relevantní motiv pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, stěžovatel dovozuje, že je na místě uvažovat o tom, že nechráněné oběti trestných činů na Ukrajině mohou tvořit zvláštní sociální skupinu podobně jako např. oběti ženské obřizky v Africe.

Pokud jde o namítaný rozpor s ustanovením čl. 1 a čl. 10 Ústavy, stěžovatel uvedl, že právní závěr o tom, že aplikace ustanovení § 16 zákona o azylu vylučuje posouzení žádosti o azyl podle ustanovení § 12 zákona o azylu a rovněž vylučuje posouzení možnosti vztáhnout na žadatele překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, neobstojí ve světle čl. 10 Ústavy, který zavazuje při aplikaci práva k přednostní aplikaci mezinárodních smluv v tomto článku definovaných. Stěžovatel namítl, že ustanovení § 16 zákona o azylu významně a mnohdy z důvodů zcela nesouvisejících s azylově relevantními skutečnostmi oklešťuje použití ustanovení § 12 zákona o azylu, a tím způsobuje zásadní nedostatky v aplikaci Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Jeho aplikaci ve svém případě tak spatřuje rozpornou se zásadou aplikační přednosti mezinárodních smluv ve smyslu čl. 10 Ústavy.

Konečně také stěžovatel v žalobě namítl, že rozhodnutí žalovaného nebylo podepsáno oprávněnou osobou.

Krajský soud jeho žalobu zamítl s tím, že v podstatě přebral argumentaci žalovaného. Uvedl, že výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativní, přičemž stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádný motiv opuštění země původu, který by bylo možné pod důvody podle ustanovení § 12 zákona o azylu podřadit. Podle krajského soudu bylo v průběhu správního řízení nepochybně zjištěno, že důvodem jednání věřitele nebyla stěžovatelova rasa, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů či uplatňování politických práv a svobod, ale jeho soukromý ekonomický zájem. Z provedeného správního řízení bylo rovněž podle krajského soudu zřejmé, že se stěžovatel nenacházel v takové situaci, kdy by mu státní orgány odepřely pomoc. Krajský soud tedy zhodnotil věc tak, že v případě stěžovatele se jednalo pouze o problémy osobního charakteru, jež nemají žádnou souvislost s jednáním státních orgánů nebo soukromých osob, jež by se dalo označit za pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Tím byly naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Pokud jde o námitku stěžovatele, že tedy splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, resp. minimálně podmínky pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, vyhodnotil ji soud jako nedůvodnou. Krajský soud se ztotožnil s tím, že správní orgán vzhledem k tomu, že posoudil žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu, pro nadbytečnost již neposuzoval, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu a nehodnotil ani překážky vycestování dle § 91 zákona o azylu, neboť aplikace těchto ustanovení se váže na ust. § 12 zákona o azylu, kterého v daném případě užito nebylo.

Pokud šlo o ústavněprávní argumentaci stěžovatele, krajský soud konstatoval, že podle ustálené judikatury z podstaty azylového práva plyne, že účelem přiznání azylu je poskytnout ochranu tomu, kdo ve státě, jehož státní občanství má, je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, neboť cítí důvodnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně vyjmenovaných. Státní moc v zemi původu má být vykonávána způsobem

vykazujícím znaky persekuce či diskriminace osob určitého konkrétního náboženského vyznání, rasy či politického přesvědčení. Občan prchající ze své vlasti před takovým výkonem státní moci vlastního státu, sám jako oběť bezpráví, žádá proto ochranu jinde. Aby mu však taková ochrana mohla být poskytnuta, musí být prokázáno, že je především reálným nositelem určitého přesvědčení politického či náboženského a že původ jeho obav je v reálně probíhající persekuci osob tohoto přesvědčení ze strany státu a že tento stav jím nezaviněný a jím neovlivnitelný je primární pohnutkou k odchodu z vlasti a podání žádosti o ochranu v jiné zemi, nikoliv důvody jiné. V neposlední řadě pak je třeba připomenout, že je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na své území. Právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možno kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka - nepatří do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem ČR.

Ryze formální námitka stěžovatele vztahující se k chybějícímu podpisu na rozhodnutí je pak podle soudu rovněž nedůvodná. Originál správního rozhodnutí, které je založeno ve správním spisu je vlastnoručně podepsáno k tomu příslušnou osobou a podle soudu nelze považovat za vadu mající vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jestliže nejsou vlastnoručně podepsána veškerá rozhodnutí vydaná v příslušném řízení a na místo toho je užitá jinak běžně užívaná forma "v. r." s doložkou "za správnost vyhotovení".

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem soud dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen 14. 11. 2005 a kasační stížnost proti němu byla podána dne 21. 11. 2005.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelovy námitky v kasační stížnosti lze subsumovat pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b), neboť jednak namítá nezákonnost napadeného rozsudku z toho důvodu, že se soud nezabýval tím, zda důvody uváděné stěžovatelem jako důvody pro udělení azylu neopravňují k aplikaci ustanovení § 12 či § 14 zákona o azylu a ztotožnil se s právním závěrem žalovaného, že žádost o udělení azylu je zjevně neopodstatněná ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, jednak namítá, že v řízení před správním orgánem byly porušeny předpisy o správním řízení, které vyjmenoval. Tuto námitku ovšem blíže nespecifikuje a neuvádí, v čem mělo namítané porušení procesního předpisu konkrétně spočívat. Nejvyšší správní soud ji tedy nemůže hodnotit jako důvodnou.

Je tedy nasnadě, že předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu mohla být pouze stěžovatelova námitka první, tj. otázka oprávněnosti aplikace ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

Ustanovení § 12 zákona o azylu v době rozhodování žalovaného stanovilo, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je **pronásledován** za **uplatňování** politických práv a svobod, nebo b) má **odůvodněný strach z pronásledování z důvodu** rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Není sporu o tom, že zákon o azylu je vnitrostátním prostředkem naplnění mezinárodněprávních závazků České republiky vyplývajících z její vázanosti Úmluvou o právním postavení uprchlíků. Z toho vyplývá i povinnost vykládat ustanovení zákona o azylu s ohledem na Úmluvu o právním postavení uprchlíků, a to tak, aby byla zajištěna realizace jejího cíle. (Obecně ke vztahu Úmluvy o právním postavení uprchlíků a zákona o azylu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, č. j. 5 Azs 25/2003 - 94, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 56 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 - 75, www.nssoud.cz). Pro aplikaci ustanovení § 12 zákona o azylu tedy není bez významu ani definice uprchlíka podle citované úmluvy. Článek 1 A. odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků ve spojení s článkem 1 odst. 2 Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků definuje uprchlíka jako osobu, která se nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před **pronásledováním z důvodů** rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, a **je neschopna přijmout**, nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám, **odmítá ochranu své vlasti**; totéž platí **pro osobu bez státní příslušnosti** nacházející se mimo zemi svého dosavadního pobytu následkem shora zmíněných událostí, a která **vzhledem ke shora uvedeným obavám se tam nechce nebo nemůže vrátit**.

Obě definice tedy shodně, jak vyplývá ze zvýrazněných částí, uprchlíkem označují toliko osobu, která splňuje kumulativně dva znaky - 1) je pronásledována, přičemž 2) toto pronásledování má specifickou intenci danou vymezeným motivem pronásledování.

Pojem pronásledování pak definuje ustanovení § 2 odst. 5 zákona o azylu, a to tak, že jde o ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

K naplnění hypotézy normy obsažené v ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu je tedy nutné, aby z výpovědi učiněných žadatelem o azyl v průběhu správního řízení vyplynulo, že ho k podání žádosti vedou důvody, jež prima facie nejsou s to ani při dalším zjišťování a ověřování skutkového stavu být podřazeny pod rozsah ustanovení § 12 zákona o azylu ve spojení s § 2 odst. 5 zákona o azylu, a to právě proto, že buď nejsou žadatelem uváděné obtíže zjevně pronásledováním, nebo nejsou zjevně motivovány azylově relevantním důvodem.

Převedení na případ stěžovatele to znamená, že pokud v průběhu správního řízení setrval na konstatování důvodů, pro které o azyl požádal, tj. primárně obava před věřitelem,

kterému nebyl schopen splácet dluh, zjevně tomuto motivu odchodu ze země původu chyběla, jak správně konstatoval jak žalovaný, tak krajský soud, výše definovaná specifická azylově relevantní intence případného pronásledování. V tomto ohledu je nepřipadná i stěžovatelova námitka, že je obecně známo, že státní orgány na Ukrajině jsou propojeny s „podsvětím“ a neposkytují obětem obecné kriminality dostatečnou ochranu. I kdyby to byl fakt skutečně obecně známý a pravdivý, nic to nemění na skutečnosti, že liknavost státních orgánů při potírání a vyšetřování organizovaného zločinu postrádá azylově relevantní motivaci.

Shledal-li tedy krajský soud, že je hypotéza ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu naplněna, žádal-li stěžovatel o azyl primárně z důvodů potíží s věřitelem a jeho tvrzeným kriminálním jednáním a dále též pak snahy o legalizaci pobytu na území České republiky, nezákonnosti se nedopustil. Krajský soud tedy aplikoval správný právní předpis (zákon o azylu), v jeho rámci správnou právní normu (tj. právní normu obsaženou v § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu), a vložil ji správně.

Prisvědčil-li Nejvyšší správní soud oprávněnosti aplikace ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, nemůže pak přistoupit na námitku stěžovatele, že měl být zkoumán důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Tímto ustanovením se žalovaný a následně ani soud, aplikoval-li normu obsaženou ve zmíněném ustanovení § 16 zákona o azylu, zabývat neměl a nemohl, neboť jeho aplikace meritorní posuzování azylových důvodů ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu logicky vylučuje. Při aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) je z povahy věci vyloučeno zkoumání důvodnosti žádosti o udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu a pro případné rozhodování žalovaného o udělení azylu z důvodů předvídaných v § 14 zákona je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. g) zákona, jak bylo předznamenáno, zjišťovány nejsou. Nezjišťoval-li je ani krajský soud, nedopustil se tak stěžovatelem namítané nezákonnosti.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu